

476.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości

z dnia 24 czerwca 1922 r.

o znawcach, powołanych do oceniania przedmiotów majątkowych celem opodatkowania spadków i darowizn.

Na podstawie art. 6 i 10 ustawy z dn. 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 33, poz. 263) zarządza się:

I. Ustanowienie znawców:

§ 1. W przypadkach przewidzianych w zdaniu trzecim art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 roku (Dz. U. R. P. № 33, poz. 263) władza skarbową ustala wartość sprzedażną na podstawie opinii stałych znawców, ustanowionych i zaprzysiężonych przez sąd.

§ 2. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej sąd ustanawia i zaprzysięga znawców według zasad, podanych w §§ 3 do 8 niniejszego rozporządzenia.

W b. dzielnicach austriackiej i pruskiej władze skarbowe korzystają z pomocy znawców, stale ustanowionych dla celów postępowania sądowego. Jeśli tacy znawcy dla pewnego zakresu wiadomości ustanowieni nie są, lub gdy liczba ich nie jest wystarczająca, to sąd ustanowi ich na żądanie władzy skarbowej i odbierze od nich przysięgę, stosując się przytem do §§ 3 do 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Znawców ustanawiają sądy pokoju względnie sądy powiatowe; jednakże na obszarze b. dzielnicy austriackiej, dla zakresu wiadomości, wymienionych w ustępie drugim § 1 rozp. min. z dn. 25 lipca 1897 r., (aust. Dz. U. P. № 175), ustanawiają znawców sądy apelacyjne.

Sąd ustanawia znawców na żądanie tej władzy skarbowej pierwszej instancji, której jest poruczone wymierzanie podatku spadkowego; gdzie podatek ten wymierza w pierwszej instancji wyłącznie izba skarbową, ona wystosowuje do sądu powyższe żądanie. Władza skarbową wystosuje swe żądanie w formie odezwy.

§ 4. Znawcami mogą być tylko osoby własnowolne, zasługujące na pełne zaufanie i posiadające potrzebne wiadomości zawodowe, oraz znajomość stosunków miejscowych.

§ 5. Władza skarbową (§ 3) ma do żądania swego załączyć wykaz osób, które uważa za odpowiednie do pełnienia funkcji znawcy, podając co do każdej z nich: a) wiek, b) zawód, c) adres oraz d) zakres wiadomości, co do którego ma udzielać opinii.

Celem sporządzenia tego wykazu ma władza skarbową, o ileby nie posiadała dostatecznych wiadomości o osobach, nadających się do powyższej funkcji (§ 4), zasięgnąć opinii odpowiednich organizacji zawodowych (instytucji kredytowych, ubezpieczeniowych, zrzeszeń rolniczych i t. p.) lub urzędów gminnych (miejskich i wiejskich).

Przed ostatecznym sporządzeniem wykazu ma władza skarbową upewnić się, czy osoby przez nią wybrane, skłonne są podjąć się obowiązków znawcy.

§ 6. Sąd, o ile nie ma zarzutów przeciw proponowanym osobom, ustanawia je znawcami, i wzywa je celem odebrania od nich przysięgi. O ile jednak znawcę ustanowił sąd apelacyjny (§ 3) przysięgę odbiera sąd powiatowy, w którego okręgu mieszka.

§ 7. Przed odebraniem przysięgi sędzia winien wyjaśnić znawcy cel i znaczenie czynności, do których go powołano, oraz świętość aktu przysięgi.

Przysięga winna być odebrana według przepisów postępowania sądowego, obowiązujących w miejscu, w którym następuje zaprzysiężenie, przyczem rota przysięgi ma zawierać oświadczenie, że przysięgający będzie pełnił obowiązki znawcy sumiennie według najlepszego swego rozumienia i znajomości rzeczy.

Z aktu odebrania przysięgi będzie sporządzony protokół.

§ 8. Sąd zawiadomi o osobach znawców, przez siebie zamianowanych i zaprzysiężonych, tę władzę skarbową, na której wniosek nastąpiło ich ustanowienie.

Jeśli sąd niektórych osób wymienionych w wykazie, sporządzonym przez władzę skarbową, nie ustanowił znawcami, to ma o tem zawiadomić władzę skarbową, przytaczając powody.

Każdy sąd powiatowy na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej ma w ciągu dwóch tygodni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia przesłać władzy skarbowej (§ 3) spis znawców, stale ustanowionych i zaprzysiężonych dla celów postępowania sądowego, w zakresie szacowania przedmiotów majątkowych.

§ 9. Sąd winien na wniosek władzy skarbowej (§ 3) lub z urzędu skreślić ze spisu znawców, ustanowionych na żądanie władzy skarbowej, osoby, co do których stwierdzono, że nie odpowiadają warunkom wymienionym w § 4, lub które na skutek choroby albo podeszłego wieku nie mogą spełniać czynności znawcy.

II. Wynagradzanie znawców.

§ 10. Znawca, który na skutek wezwania ze strony władzy skarbowej wydał opinię o wartości przedmiotu majątkowego celem opodatkowania spadku lub darowizny, może żądać zwrotu wydatków oraz wynagrodzenia za pracę według zasad, podanych w §§ 11 i 12.

§ 11. Znawca może żądać zwrotu kosztów przejazdu, jeśli—ze względu na znaczną odległość lub trudności komunikacji pieszej—użycie środka przewozowego było niezbędne lub stosowne.

Należność tę oblicza się zasadniczo według kosztów użycia środka przewozowego najtańszego. Władza skarbową może jednak przyznać zwrot wydatków, poniesionych w kwocie wyższej, o ile oka-

zało się niezbędnem lub stosownem użycie środka przewozowego droższego.

§ 12. Znacząca może żądać wynagrodzenia za pracę. Należność tę ustala się według długości czasu użytego na pracę, potrzebną do wydania opinii, oraz według stopnia poniesionego trudu, ewentualnie też z uwzględnieniem wydatków, które znacząca ponieść musiał poza kosztami przejazdu (§ 11).

§ 13. Jeśli znacząca, wezwany przez władzę skarbową, stawił się w miejscu, przez nią wyznaczonym, ale czynności, do której go wezwano, nie wykonał na skutek oznajmienia urzędnika, kierującego ustaleniem wartości, że udział znaczący nie jest potrzebny, lub na skutek innych przyczyn, od znaczący niezależnych, to może żądać zwrotu wydatków, które ponieść musiał (§ 11 i 12).

§ 14. Żądanie wypłacenia należności, przewidzianych w §§ 11 i 12, winien znacząca zgłosić zaraz po wydaniu opinii — należności zaś, określonej w § 13, zaraz po stwierdzeniu, że wydanie opinii nie nastąpi.

Jeśliby zgłoszenie w terminach powyższych nie było możliwe, winno nastąpić najpóźniej w ciągu tygodnia.

III. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz

477.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 24 czerwca 1922 r.

w sprawie przepisów o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1.

I. Przepisy o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania.

Na każdej stacji poszczególnej dyrekcji naładunek do wagonów przesyłek towarowych skutecznia się według ustalonej poniżej kolejności.

Kolejności przewozów należy przestrzegać w takim porządku, aby przed pokryciem zapotrzebowań wyższej kolejności, niezależnie od czasu ich zgłoszenia, nie były ładowane towary niższej kolejności naprzykład: jeżeli w ciągu danego dnia, z powodu braku wagonów, nie mogły być pokryte wszystkie zamówienia, to pozostałe niepokryte przenoszą się na następny dzień i mają pierwszeństwo przed zgłoszonymi później zapotrzebowaniami jednakowej lub niższej kolejności; jeżeli jednakże na następny dzień będą zgłoszone zapotrzebowania wyższej kolejności, to powinny być zaspokojone przed pozostałymi z poprzednich dni niższej kolejności.

Lista kolejności ładunków:

1. a) Ładunki wojskowe t. j. takie, których nadawcami i odbiorcami są urzędy wojskowe i które przewożą się za listami transportowymi;
b) ładunki na potrzeby wojska (t. j. takie, których nadawcą jest osoba lub instytucja prywatna, odbiorcą zaś wyłącznie instytucja wojskowa); przewożone za zwykłymi listami przewozowymi, lecz na zasadzie specjalnych zezwoleń władzy wojskowej. Jeżeli nadawcą będzie instytucja rządowa—zezwoleń takie są zbędne.
2. a) Ładunki, adresowane na imię dyrekcji kolejowej oraz ładunki przeznaczone do naprawy taboru kolei państwowych i adresowane do fabryk, uskuteczniających tę naprawę, pod warunkiem dołączenia przez nadawcę do każdego zwykłego listu przewozowego odnośnego zezwolenia Ministerstwa Kolei Żelaznych lub też dyrekcji kolejowej;
b) słupy telegraficzne, oraz wszelkie artykuły instalacyjne telegraficzne i telefoniczne, nadawane i otrzymywane przez urzędy Ministerstwa Pocz i Telegrafów za zwykłymi listami przewozowymi;
c) rzeczy i sprzęty domowe pracowników kolejowych przy nominacjach i tranzlokacjach służbowych.
3. a) Węgiel kamienny i brunatny nadawany przez kopalnie do wszystkich stacji tak wewnątrz kraju jak i zagranicę bez względu na osobę odbiorcy; koks i brykiety;
b) adresowane do kopalń, szaber, drzewo kopalniane (stemple, deski, fele, okorki, kapy), środki wybuchowe (strzeliwo) i karbid;
c) nadawane do kopalń okrągłaki na zasadzie zezwoleń urzędu górniczego;
d) nadawane przez kopalnie, rafinerje lub składy centrale i przewożone za zwykłymi listami przewozowymi: ropa, ropał, mieszanka opałowa, benzyna i olej gazowy, oraz adresowane do kopalni lub rafinerji: świdry, rury żelazne i betonowe, beczki puste, wszelki tabor kolejek przenośnych, szyny, przybory kolejkowe i części zapasowe taboru kolejowego;
e) nadawane pod adresem hut żelaznych, cynkowych i ołowianych rudy, szlaki, topniki (ka-